

Majestæts Regjering, vanskeligt ville være i Stand til at finde de rette Midler til at bringe den nødvendige Overensstemmelse tilveie mellem de forskjellige Thing. Vi have nu sidet i saa lang Tid og arbeidet forgjæves. Jeg skal nu langt fra kaste Skylden paa Regjeringen alene; thi jeg hører ikke til dem, der gaa iverdligt, hverken i mine Fordringer til, hvad der skal gjennemføres, eller i andre Retninger, men jeg tror desuagtet, at det vilde være lettere at gaa fremad, hvis der blev gaaet fremad paa en anden Maade end den, hvorpaa Regjeringen er gaaet frem. Jeg tror herved tilstræffelig at have angivet mit Standpunkt, og skal af Denhyn til Eiden standse hermed.

Nær: Det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgfreds (Schjorring) sagde i Dag, at Regjeringen skulde høre Meget, inden Dreene faldt af. Jeg skal ikke negte, at den nu har faaet en god Del at høre, siden det ærede Medlem havde Ordet, men er der Noget, der undrer mig, er det dette, at de ærede Medlemmer bagved, ved Binduet, som ellers pleie at være saa velvillige at sige os, hvilke gode Sider der er ved Regjeringen, hvilke skønne Handlinger den bærer Brisen for, i Dag have været saa sparsomme dermed. Jeg for min Part kunde have ønsket, at de i en saa alvorlig Debat som denne vare rykkede frem til Undsættning for deres Bemær, Ministeriet. De have nu ikke fundet det rigtig, af hvilken Grund kan jeg ikke vide; jeg veed ikke, om det skulde være af den Grund, at de ikke se sig i Stand til at forsvare den Fremgangsmaade, Ministeriet har brugt overfor Flertallet i denne Forsamling, thi er dette Tilfældet, maa jeg tilstaa, at det vilde være mig en Fornæelse, men er det ikke Tilfældet, maa jeg som sagt undre mig over, at de ikke have udtalt sig. Maatte kan det ste endnu, maatte tænke de, at de ikke ville spille deres Trumfer ud for tidligt, men da vi allerede ere rykkede godt hen i det andet Møde, vilde det være paa Tide, om vi fik dem at høre, thi der vilde have været mere Stof til Omtale, naar vi havde hørt, hvilke gylde Sider der var ved Ministeriet og dets Handlinger. Nu have de ærede Medlemmer umegtelig opnaaet det, at de have bragt flere af os i den Stilling, at vi maa holde kortere Foredrag, og dette kan til en vis Grad være ønskeligt. Jeg for min Part kan i Hovedsagen slutte mig til de fleste af de Foredrag, vi have hørt her i Dag, og ikke mindst til den ærede Ordførers saavel som ogsaa til det Foredrag, der blev holdt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. N. Hansen) og flere andre ærede Medlemmer. Jeg er enig med dem i, at det er et meget alvorligt Skridt, vi her staa i Begreb med at gjøre, ja, saa alvorligt, at jeg, uagtet jeg nu har sidet her i 17 Aar, dog aldrig har troet, at jeg skulde komme i den Nød-

vendighed at maatte stemme mod Finantsloven. Jeg skal ikke negte, at, da jeg først hørte, at det var Meningen og Lanten at gjøre et saa radikalt Skridt, tog jeg Sagen under alvorlig Overveielse og havde i Begyndelsen mine Betænkeligheder derved, men nu har jeg heldig overvundet disse Betænkeligheder, idet jeg indrømmer, at dette Skridt er i god Konsekvens med, hvad der er begyndt paa, og jeg indrømmer iverligere, at det, at komme hjem til Folket efterat have henvendt os til Hans Majestæt med den Adresse, der er alle de Herrer bekendt, og i hvilken vi have udtalt vore Tanker og Meninger for Hans Majestæt paa den Maade, som det skete, og efter at vi have faaet det Svar paa Adressen, som vi have faaet, det vil jeg for min Part nødig, uden at have benyttet alle de til vor Naadighed staaende lovlige Midler. I alt Fald er der vel Ingen nu, og jeg haaber heller ikke, at der vil komme Noget, der vil bestride, at det er et saa godt, lovligt, konstitutionelt Middel som noget og overhovedet det eneste, som et Parti kan benytte sig af for at sætte sin Vilje igjennem. Ja, naar det ikke var saa, som det fra mangfoldige Sider er blevet udtalt, at det er en komplet Umulighed baade nu og i Fremtiden at tænke sig nogenjombest Reform gennemført, som det store Flertal af Befolkningen vilde tage imod — jeg vil ikke engang sige: med Ratnemlighed, men vilde tage imod nogenlunde i Erkendelsen af, at det var et Fremskridt — saa vilde det være en anden Sag. Vi mangle jo ikke Reformen, og det kan ikke bebreides den nuværende Regjering, at den ikke har forelagt os Reformforslag baade i tidligere Sæssioner og i denne, men det kan bebreides den, at den har været overordentlig sparsom i sine Fremskridt i disse Reformen for ikke at sige, at adskillige af dem snarere ere Tilbagekridt. I denne Sæssion f. Ex. er der forelagt os en Stolerreform; jeg tror ikke, at Mange tør paastaa, at den er et Fremskridt, navnlig et Fremskridt af en saadan Bestaaffenhed, som man med Rette kunde vente, efter at vi saa længe, nemlig lige siden 1814, ikke have faaet nogen samlet Lovgivning om dette Anliggende, men kun forskellige Smaalove. Naar vi da nu i Virkeligheden komme til en saa omfattende Reform som den nævnte, saa tror jeg dog, at man maa erkende, at den burde have indeholdt et ganske andet Fremskridt, end den gjorde, forsaavidt man i det Hele taget vil kalde det et Fremskridt, at man vil give os 8 Inspektører til det Tilsyn, vi allerede have, hvor der allerede er en 7—8 Institutioner af den Art; dette kalder jeg snarere et Tilbagekridt. Med at give kommunal Selvfystrelse har man været umaadelig sparsommelig, med de firkeltige Love er det ikke gaaet bedre. Vilke Kampe har der ikke været om den geistlige Lønningslov? Har det været muligt at gjennemføre denne Reform? Har det, endsskjøndt Folkethinget har været saa imøbekom-